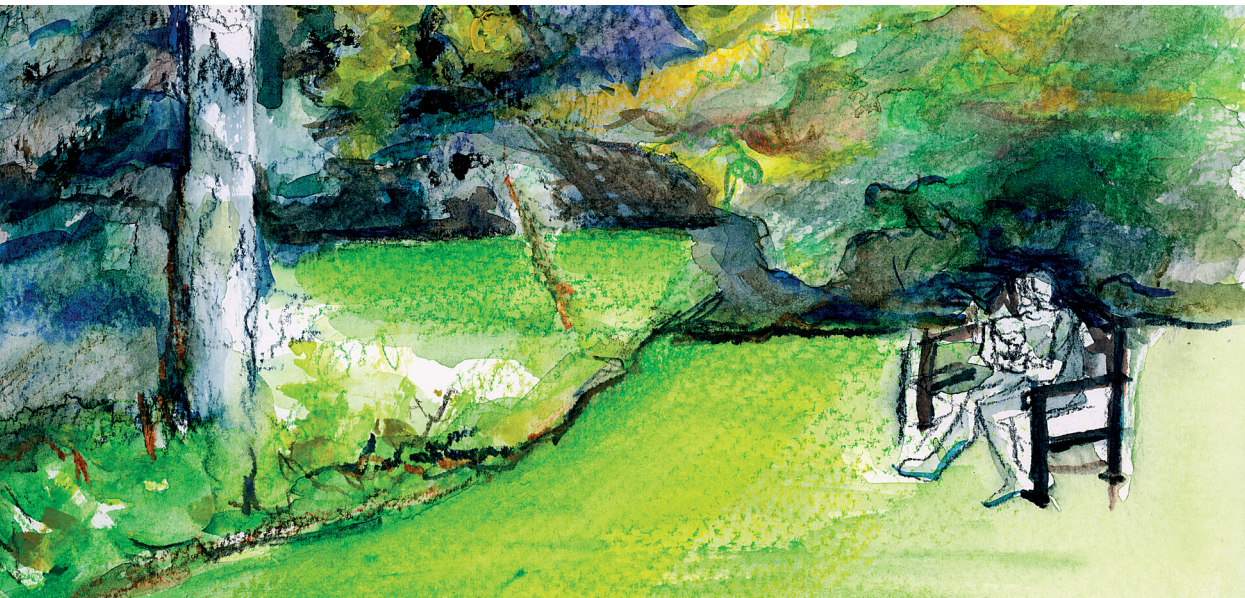

ROESTKOPJE EN DE ZWERVERS

Welkom in onze tuin, waar veel dieren wonen en op bezoek komen. Elke dag is er wel iets te beleven. Is het niet in de voortuin, dan wel in de achtertuin, naast het huis of op het terras. De tuin is links en rechts omgeven door een dikke haag en helt lichtjes bergaf. Helemaal achteraan, beneden, loopt langs de afsluitdraad een bijzonder interessant wegeltje. Zowel de dieren als de kinderen beleven er allerlei avonturen. Als je daar verstoppertje speelt, kan geen mens je horen of zien als je verborgen bent.

‘Ja, geen mens’, fluit Oranje Bekje, het merelmannetje, vanuit de zilverberk.

‘Maar wij vogels zien alles vanaf de takken van de bomen. We doen alsof we doof en stekeblind zijn. Wij verklikken nooit, maar als er iemand gevonden wordt, dan vliegen we krijsend weg vanwege het kabaal.’

Terwijl de merel naar de voortuin vliegt, ga ik op de tuinbank zitten om te lezen. Na enkele minuten hoor ik geritsel in de bladeren. Ik ben nieuwsgierig, maar zie niks speciaals en lees verder in mijn boek. Als het schemerdonker wordt, komt Opa erbij zitten. Hij heeft een zaklamp meegebracht en zegt heel stil, om de dieren niet te storen:

‘Op dit uur komen de grappige vleermuizen, de specialisten van de gekke duikvluchten.’

Vandaag is er echter geen enkele vleermuis te zien. Wel horen we nu eens hier en dan weer daar datzelfde geritsel in het gras en in de bladeren.

‘Wat zou dat zijn?’ vragen we ons af.

Opa schijnt met de lamp voorzichtig de tuin in en denkt:

‘Misschien is het een veldmuis of een eekhoorn.’

Maar we zien niks en het is opnieuw heel stil. We bewonderen de heldere maan en de ontelbare schitterende sterren. Tot onze verbazing horen we nu heel dichtbij geritsel en gepiep.

Weet je wat we zien? Een egelvrouwtje met achter haar aan vier kleintjes. Ze rennen snel naar hun nest beneden aan de afsluitdraad.

Roestkopje, zo heet moeder egel, heeft voor haar kleintjes insecten en lekkere appelrestjes gevonden en ze vieren feest! Als de kapoenen hun buikje gevuld hebben, kruipen ze moe, maar voldaan in hun zachte bladerbed. Zodra ze slapen, maakt moeder egel een rustplek voor haarzelf. Ze is ook moe en valt onmiddellijk in een diepe slaap.

Midden in de nacht schrikt moeder egel wakker. Ze hoort krakende takken. Ze gooit snel een hoop bladeren over haar kroost en gaat geruisloos naar buiten om de kleintjes niet wakker te maken.

‘Hallo,’ hakkelt een bevende stem, ‘ik ben egel Prik uit het Zoniënwoud. Ik ben de weg kwijt.’

‘Oh wat erg,’ piept moeder egel, ‘ik ben Roestkopje, kom maar stilletjes binnen. In mijn nest is het lekker warm en ik heb nog wat appelrestjes in voorraad.’

‘Wat ben jij lief, dank je wel’, antwoordt Prik bevend van de kou en de honger.

‘Graag gedaan’, zegt Roestkopje en ze schudt met haar stekels.